

Ο κύριος Αμπράμοβιτς, η παρέα του και εμείς ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

του Γιάννη Κατσιλάμπρου

Πρόσφατα άκουσα μία πολιτικοοικονομική ανάλυση:

7 άτομα κατέχουν τα 2/3 του παγκόσμιου πλούτου.

Ο κύριος Αμπράμοβιτς και οι 6 άλλοι πλουσιότεροι άνθρωποι αντιστοιχούν δηλαδή σε 4 δισεκατομμύρια ανθρώπους.

Κι όταν προσπαθεί να αντιδράσει ένα μέρος του πληθυσμού, αυτή η δικαιολογημένη και φυσική αντίδραση ονομάζεται τρομοκρατικό κτύπημα.

Κι εκεί αρχίζει ο αναγκαίος για τη στήριξη αυτής της αφύσικης ανισορροπίας έλεγχος δράσεων και πρωτίστως σκέψεων, από τα μέσα ενημέρωσης και τις διάφορες ομάδες καταστολής.

Το θέμα είναι ότι αυτοί οι δημοσιογράφοι και αυτοί οι ένστολοι ανήκουν επίσης στους αδικημένους. Όμως, αυτοί οι αξιοθρήνητοι συνεχιστές της βασιλικής αυλής και της βασιλικής φρουράς ξεπουλούν την αξιοπρέπειά τους για ένα κομμάτι ψωμί και κυρίως για την αίσθηση ασφάλειας που αποκομίζει κανείς, όταν συντάσσεται με τους δυνατούς.

Μα ποιους δυνατούς;

Πως γίνονται δυνατοί αυτοί οι λίγοι;

Μα, βέβαια με την ανοχή των πολλών.

Όχι μόνο των προαναφερόμενων, αλλά και όλων όσων «αφηνόμαστε και ενδίδουμε», παριστάνοντας ότι δεν καταλαβαίνουμε, ή διαβεβαιώνοντας αλλήλους ότι δεν υπάρχει τρόπος αντίδρασης.

Ας μη λέμε ψέματα.

Δεν είναι η πολιτισμένη συμπεριφορά που μας κρατά μακριά από τη φυσική αντίδραση, η οποία σε αυτή την περίπτωση ανισότητας θα ήταν η απολύτως ενδεδειγμένη.

Είναι ο ανθρώπινος φόβος, τεμπελιά και αδυναμία που μας κάνουν να κρυβόμαστε κάτω από το πέπλο του δήθεν πολιτισμού και να μην εκδηλώνουμε έμπρακτα την απαίτηση να έχουμε σε αυτόν τον κόσμο αυτό που μας αναλογεί. Μία δικαιωματική απαίτηση που αποτελεί αδιαπραγμάτευτη αξία στη φυσική ισορροπία και αξιοπρέπεια, από την οποία δυστυχώς έχουμε τόσο απομακρυνθεί, που πλέον αδυνατούμε να τη διακρίνουμε (πόσο μάλλον να την επιβάλλουμε).

Κι έτσι συνεχίζεται η ανισορροπία. Θεσπίζεται, ψηφίζεται, θωρακίζεται, δυναμώνοντας την ισχύ της από γενιά σε γενιά.

Κι έχουμε φτάσει στο σημείο να έχουμε αντικαταστήσει την εκ γενετής δεδομένη ισότητα με τον τωρινό συνεχώς παραδιδόμενο και κληρονομούμενο παραλογισμό.

Ένα παιδί που γεννιέται σήμερα πρέπει εξαρχής να αναγνωρίσει ότι οφείλει να συνεχίσει να σκύβει το κεφάλι, ακολουθώντας αυτή την ταπεινωτική εκχώρηση ελευθερίας των προγόνων του.

Γονείς και δάσκαλοι αγωνίζονται λυσσαλέα να ξεριζώσουν από μέσα του την όποια έμφυτη, αγνή και γνήσια ανθρώπινη περηφάνια και να το μάθουν στην υποταγή.

Κι ύστερα, δίνοντας τη χαριστική βολή στον εαυτό τους, γονείς, δάσκαλοι και παιδιά ενώνονται σε αγέλη και αρχίζουν να χλευάζουν όποιον αποτολμά την αντίδραση και την υποστήριξη των φυσικών δικαιωμάτων του.

Εκφράζονται μάλιστα με ιδιαίτερο πάθος, διότι κατά βάθος συνειδητοποιούν και ντρέπονται που δεν ανήκουν κι αυτοί στο υγιές σώμα των περήφανων και λογικών ανθρώπων που αντιδρούν.

Κι έτσι συνεχίζεται η ανισορροπία. Η αποδοχή της γίνεται νόμος, ήθος, αργότερα κοινωνική συνείδηση και τελικά τη βρίσκεις να φωλιάζει μέσα σου.

Κι έχουμε φτάσει στο σημείο, όποτε αντιδρούμε, να εισπράττουμε αντίστοιχο χλευασμό και από τον καθρέπτη μας.

Και έχουμε φτάσει στο σημείο να υποβιβάζουμε τη λογική μας και να ενώνουμε τις φωνές μας στην κατευθυνόμενη, εκάστοτε βολική ερμηνεία:

«Πόσο κακός και άγριος και παρανοϊκός ο τρομοκράτης;

Μα να επιτίθεται σε αθώο και άμαχο κόσμο;

Σε εποχή ειρήνης;»

Αλήθεια, κοροϊδευόμαστε και μεταξύ μας;

Ποια εποχή ειρήνης;

όταν τα ευρωπαϊκά και διεθνή στρατεύματα επιτίθενται με διάφορες προφάσεις στις ανατολικές χώρες (πάντοτε με υπαρκτά παράλληλα συμφέροντα) διεξάγοντας και επιβάλλοντας ατελείωτους πολέμους;

Άραγε εκεί δε σκοτώνονται άμαχοι;

Ποιος παρανοϊκός;

όταν αυτός γεννήθηκε σε μέρος πλούσιο, γεμάτο πετρέλαιο και τώρα πρέπει να δεχτεί να ζει σε καλύβες και τον πλούτο του τόπου του να τον εκμεταλλεύονται ο κύριος Αμπράμοβιτς και οι φίλοι του;

Ποιος αθώος;

Κανένας μας δεν είναι αθώος.

Όλοι φταίμε. Άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο.

Μα όλοι φταίμε.

Η ανοχή μας είναι αρκετή για να χαθεί κάθε τεκμήριο αθωότητας.

Και είναι αυτή η ίδια ανοχή μας που τελικά κάνει το φαινόμενο της ανισότητας να εξελίσσεται και να διευρύνεται με ταχύτατους ρυθμούς, καλύπτοντας γεωγραφικούς τόπους, έθνη, θρησκείες, ανθρώπους και φυσικά φτάνοντας (ή ακριβέστερα, επιστρέφοντας σε) εμάς τους ίδιους.

Η οικονομική κρίση, που αποτελεί το ενδεικτικό αποκορύφωμα αυτής της ανισότητας οφείλεται στην κατασπατάληση και κυρίως στη συσσώρευση πλούτου.

Με άλλα λόγια, δε μας φταίει ούτε ο υπερπληθυσμός, ούτε ο Τούρκος, ο Άραβας, ο Ευρωπαίος ή ο Αμερικάνος. Ο πλανήτης, δόξα τη φύση, μια χαρά δύναται να φιλοξενήσει και να θρέψει όλους εμάς. Το πρόβλημα δημιουργείτε από την

παραδοχή και κατ επέκταση την δυνατότητα ύπαρξης υπεριοικησιών και από τον τρόπο διαχείρισης, καθώς το χρήμα, ως μέσο συναλλαγών επιτρέπει τη συσσώρευση (η οποία για παράδειγμα δεν θα ήταν δυνατή σε μία κοινωνία ανταλλαγής υπηρεσιών και προϊόντων).

«Ο πρώτος άνθρωπος που περιέφραξε ένα κομμάτι γης και σκέφτηκε να πει “αυτό είναι δικό μου” και βρήκε ανθρώπους τόσο αφελείς ώστε να τον πιστέψουν, ήταν πραγματικός θεμελιωτής της πολιτικής κοινωνίας. Από πόσα εγκλήματα δεν θα είχε γλιτώσει το ανθρώπινο γένος αν κάποιος είχε βγάλει τους πασσάλους και σκεπάσει με χώμα τα χαντάκια και φώναζε στους συνανθρώπους του: Προσοχή στα λόγια αυτού του απατεώνα, είστε χαμένοι αν ξεχάσετε ότι οι καρποί της γης ανήκουν σε όλους και η ίδια η γη σε κανένα»
(Ζαν Ζακ Ρουσσώ)

Η λύση είναι απλή.

Μας την υπενθυμίζει η φύση.

Σε καμία περίπτωση δε θα τύχαινε να συναντήσει κανείς 4 δισεκατομμύρια ζώα να στέκουν πεινασμένα και να κοιτούν 7 μόνο άλλα (!!!) να τρων το φαγητό που τους αντιστοιχεί, χωρίς να αντιδρούν.

Με άλλα λόγια, θα αρκούσε ένα απλό φύσημα από όλους εμάς για να αποκαθλωθούν οι προκλητικοί αυτοί σύγχρονοι άρχοντες.

Μα, για να μπορέσει έστω και να φυσηξει ένας άνθρωπος πρέπει να έχει ψυχή.

Πριν από όλα πρέπει λοιπόν να συντελεστεί η επιστροφή στην ψυχή, που δεν μπορεί παρά μόνο να διέλθει μέσα από την πίστη στη δυνατότητα αλλαγής και το σεβασμό στην ατομική αξιοπρέπεια.

Απ' ό,τι φαίνεται όμως και απ' ό,τι δυστυχώς διδάσκει η ιστορία,

ο άνθρωπος ολοένα και απομακρύνεται από αυτή την υψηλή έννοια της ανθρώπινης ψυχής.

Η αλλαγή του σκηνικού, προς το παρόν τουλάχιστον, μοιάζει απίθανη.

Μακάρι κάποτε οι άνθρωποι να αναρωτηθούμε το γιατί οφείλουμε να ακολουθούμε το νόμιμο, μη ηθικό και μη φυσικό άδικο και όχι το παράνομο, ηθικό και φυσικό δίκαιο.

Ας προσπαθήσουμε να αφυπνίσουμε εαυτούς και αλλήλους και ας ελπίσουμε ότι κάποια στιγμή κάτι θα αλλάξει.

Όμως μέχρι τότε,

ας κρατήσουμε τουλάχιστον το τελευταίο κομμάτι αξιοπρέπειας που μας έχει απομείνει, τολμώντας να διακρίνουμε και να ομολογήσουμε την αλήθεια:

Δεν είναι δράση. Είναι αντίδραση.

Δεν είναι παρανοϊκός. Είναι περήφανος άνθρωπος.

Δεν είμαστε αθώοι. Είμαστε συνένοχοι.

Δεν είναι εποχή ειρήνης. Είναι πόλεμος.

Κατσιλάμπρος Γιάννης